

Ministr pro místní rozvoj

prostřednictvím

Ministerstva pro místní rozvoj ČR

Staroměstské náměstí 6

110 15 Praha 1

Datovou schránkou

**K čj. MMR-77117/2021-83
(MMR-5406/2021-83)**

Podatelé:

Obec Dudín

se sídlem Dudín 26, 588 05 Dušejov, IČ: 00488623

Obec Opatov

Opatov 47, 588 05 Dušejov, IČ: 00286346

Obec Ústí

se sídlem Ústí 88, 588 42 Ústí, IČ: 00286796

Všichni právně zastoupeni: Frank Bold Advokáti, s. r. o.,

se sídlem Údolní 33, 602 00 Brno, IČ: 28359640, ID DS: auwd5w7

**Rozklad proti územnímu rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 3. 2. 2022,
č. j. MMR-77117/2021-83, (MMR-5406/2021-83) o umístění stavby označené jako
„V406/407 Kočín – Mírovka, nové vedení 400 kV“**

I. Úvod

Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do dne 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), vydalo dne 3. 2. 2022, pod č. j. MMR-77117/2021-83, (MMR-5406/2021-83) územní rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) o umístění stavby nazvané „V406/407 Kočín – Mírovka, nové vedení 400 kV“ (dále jen „stavba“ nebo „záměr“).

Napadené rozhodnutí bylo podatelům doručeno prostřednictvím jejich datových schránek dne 7. 2. 2022.

V souladu s ustanovením § 152 odst. 1 správního řádu tímto podatelé proti napadenému rozhodnutí podávají v zákonné lhůtě tento rozklad, kterým napadené rozhodnutí napadají v celém rozsahu, a to z následujících důvodů.

II. Důvody rozkladu

1. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že nejsou-li všechny námitky účastníka řízení dostatečně vypořádány, zakládá tento postup **nepřezkoumatelnost rozhodnutí**. Podatelé k tomu odkazují například na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, ve kterém se uvádí, že „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992-23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nově rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71)“.

Výše uvedené požadavky nebyly dle podatelů ze strany MMR dodrženy, což zakládá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Podatelé shrnují, že v rámci řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, uplatnili své námitky prostřednictvím včasného podání ze dne 15. 11. 2017. Podatelé namítali především nepotřebnost a finanční nenávratnost záměru, jež v kontrastu s notně intenzivním negativním dotčením práv podatelů, ale i zákony chráněných veřejných zájmů, činí navržené řešení stavby výrazně neproporcionálním. Hrozící zásah záměru do práv a veřejných zájmů pak úzce souvisí s vadami závazných stanovisek příslušných orgánů dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) (dále jen „zákon EIA“), zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), či zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), na které taktéž podatelé upozorňovali ve svých námitkách. V neposlední řadě pak podatelé namítali taktéž odepření pořízení kopií projektové dokumentace záměru. MMR na některé z uvedených námitek podatelů určitým způsobem reagovalo, avšak dle přesvědčení podatelů **nedostatečně**, na zbývající pak fakticky **nereagovalo žádným způsobem**, jak bude dále podrobně rozvedeno níže v samostatných bodech.

2. Nedostatečné vypořádání námitky nepotřebnosti a finanční nenávratnosti záměru

Podatelé ve svých námitkách především **zpochybnili přínosnost a potřebnost záměru nového vedení ZVN**, neboť s ohledem na zařazení záměru mezi projekty společného zájmu dle nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 347/2013 ze dne 17. dubna 2013, kterým se stanoví hlavní směry pro transevropské energetické sítě (dále jen „nařízení TEN-T“), jde o zcela zásadní hledisko. Pro projekty

společného zájmu podle citovaného nařízení se totiž v souladu s nařízením TEN-T aplikuje poměrně široký soubor opatření, která mají za cíl usnadnit a urychlit jejich realizaci. Zařazení záměru mezi projekty společného zájmu však jistě neznámá, že by mělo dojít k jeho realizaci „za každou cenu“, bez ohledu na jeho konkrétní řešení. Proto podatelé již prostřednictvím svých námitek upozorňovali, že záměr ve své konkrétní navržené podobě dle jejich přesvědčení nesplňuje veškeré podmínky pro zařazení mezi projekty společného zájmu podle nařízení TEN-T, když jeho **celkový přínos nepřevažuje nad jeho náklady**. Z toho důvodu podatelé požadovali doplnění spisu o odborné posouzení celkových ztrát vedení v příštích 50 letech, celkového rozpočtu a finanční strategie celého projektu.

Na podporu svých závěrů podatelé k námitkám přiložili taktéž *Odborné posouzení záměru ZVN Kočín – Mírovka*, který zpracoval autorizovaný inženýr Ing. Oldřich Maděra. Z předmětného expertního posouzení je zřejmé především to, že je záměr v navržené podobě kvůli využití zastaralých technologií a jeho úzké návaznosti na plánovanou výstavbu nového jaderného zdroje v lokalitě elektrárny Temelín **ekonomicky zcela nevýhodný**.

Předmětnou námitku MMR na str. 131 napadeného rozhodnutí vypořádalo pouze odkazem na vypořádání námitek Hnutí DUHA České Budějovice, jež je uvedeno na str. 105-106 napadeného rozhodnutí, jelikož by námitky měly být dle MMR obsahově totožné. Už jen takovýto způsob vypořádání námitek činí odůvodnění napadeného rozhodnutí dosti obtížně srozumitelným. Nadto je předmětná námitka Hnutí DUHA, na rozdíl od řešené námitek podatelů, o poznání stručnější. Především neobsahuje zhodnocení záměru v kontextu požadavků nařízení TEN-T a neopírá se o odborné posouzení. Podatelé proto nepovažují vypořádání jejich námitek odkazem na vypořádání námitek Hnutí DUHA České Budějovice za dostatečné.

Mimo to je dle podatelů i samotné vypořádání námitek Hnutí DUHA České Budějovice z obsahového hlediska nedostatečné. Na danou námitku MMR reagovalo pouze konstatováním, že otázkou „potřeby se stavbou spěchat“ mu nepřísluší se v rámci územního řízení zabývat, když má záměr posuzovat toliko z hledisek dle § 90 stavebního zákona, přičemž přínosnost či finanční návratnost mezi danými hledisky nefiguruje. I z obsahu vypořádání námitek Hnutí DUHA České Budějovice je tak v první řadě zřejmé, že odkazem na něj nebylo možné vypořádat námitky podatelů, pokud námitku Hnutí DUHA České Budějovice MMR abstrahovalo jen do tvrzení o nepotřebnosti se stavbou spěchat. **Toto nebylo podstatou námitek podatelů.**

Pro úplnost je vhodné poznamenat, že obdobnou námitku jako podatelé včetně odkazu na *Odborné posouzení záměru ZVN Kočín – Mírovka* v řízení uplatnil také spolek Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu. Vypořádání této námitek MMR je uvedeno na str. 120-121 napadeného rozhodnutí. I ve vztahu k této námitce ovšem MMR s poukazem na § 90 stavebního zákona konstatuje, že mu nepřísluší se v rámci územního řízení nepotřebností a finanční nenávratností záměru zabývat. Dále sice MMR také odkazuje na vyjádření žadatelky k námitkám, ve které obhájí potřebu realizace záměru nejen v souvislosti s plánovanou výstavbou nových bloků jaderné elektrárny Temelín, ale také k posílení stability, bezpečnosti a efektivnosti provozu přenosové soustavy České republiky, na základě čehož se má jednat o veřejně prospěšnou stavbu podle Politiky územního rozvoje České republiky a projekt společného zájmu v rámci Evropské unie dle nařízení TEN-T. MMR tak nekriticky přejímá deklarace žadatele navzdory tomu, že podatelé i spolek Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu ve svých námitkách zcela konkrétně poukázali na nepotřebnost záměru mající vliv na řešení otázky přiměřenosti zásahu záměru do jejich práv a zájmů chráněných speciálními předpisy.

Podatelé v této souvislosti odkazují na rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, podle něž „*správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada*

volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí, a které nikoli, a o které opře skutkové závěry, a které opomene“. Konkrétně k hodnocení posudků jako důkazů se soudy vyjádřily např. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2007, č. j. 30 CA 258/2005-37, nebo v rozsudku NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014-48, z nichž vyplývá, že pokud jsou ve správním řízení jako důkazy předloženy dvě (nebo i více) expertních posouzení, a tyto podklady jsou vzájemně rozporné, byť jen z části, není možné, aby správní orgán vystačil s jedním z nich, aniž by se s případnými rozpory vypořádal. Dále podatelé analogicky odkazují na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2019, č.j. 3 As 80/2017-74, konkrétně na body 60, 72 a 74 tohoto rozsudku, z nichž vyplývá, že pokud v řízení účastníkem (dotčenou osobou) předloženy odborné podklady, které zpochybňují správnost podkladů, předložených jinými osobami (účastníky) nebo opatřených správním orgánem, musí se správní orgán těmito podklady zabývat. Pokud správní orgán nezpochybnil a nevyvrátil závěry posudku předloženého účastníkem řízení, je jeho rozhodnutí v této části **nepřezkoumatelné**.

Vzhledem k uvedenému jsou tak podatelé přesvědčeni, že v daném případě **MMR postupovalo v přímém rozporu s jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, a to se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu, neboť nezjistilo stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti**.

V každém případě **se MMR při posouzení řešené námítky zjevně míjí s jejím skutečným smyslem**. Jak bylo uvedeno, **namítaná nepotřebnost a finanční nenávratnost záměru úzce souvisí s posouzením proporcionality záměru ve vztahu k jeho negativním vlivům na krajinný ráz, bezpečnost obyvatelstva, vlastnická práva podatelů a oprávněné zájmy jejich obyvatel apod.** Vzhledem k uvedené souvislosti je tak zcela zřejmé, že **předmětná námitka podatelů se týká souladu záměru s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů a ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení ve smyslu § 90 písm. e) stavebního zákona**. Z toho důvodu se námitka jednoznačně týká oblasti, kterou mělo MMR v rámci řízení posuzovat a s námitkou se mělo v rámci napadeného rozhodnutí adekvátně vypořádat. Podatelé jsou přesvědčeni, že na vypořádání námitek účastníků řízení v odůvodnění rozhodnutí je třeba klást obdobné požadavky jako na hodnocení důkazů, tedy že by jednotlivé námítky neměly být vypořádávány izolovaně, nýbrž v jejich vzájemné souvislosti, aby byla zajištěna přezkoumatelnost rozhodnutí.

Jelikož však řešená námitka podatelů nebyla náležitě vypořádána, podatelé nadále trvají na svém přesvědčení, že je-li záměr, a to i na základě odborného posouzení, přiloženého k námitkám, zhodnocen jako **nadbytečný, zastaralý a neekonomický**, nemůže dojít k jeho realizaci, respektive umístění napadeným rozhodnutím, neboť by to bylo **nepřiměřené s ohledem na závažnost a rozsah jím dotčených veřejných zájmů a subjektivních práv**. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že záměr je formálně zařazen mezi projekty společného zájmu dle nařízení TEN-T, když navíc v navržené podobě ani **nesplňuje veškeré požadavky** pro jeho zařazení do této kategorie. Právě z těchto důvodů podatelé v námitkách důrazně doporučovali celkovou revizi projektu a přizpůsobení jeho technického řešení aktuálním trendům a technologiím.

Z veškerých výše uvedených zřetelně vyplývá, že vypořádání námítky nepotřebnosti a finanční nenávratnosti záměru bylo ze strany MMR provedeno nedostatečně. MMR tak napadené rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

3. Nedostatečné vypořádání námitky narušení rozvoje obcí, pohody bydlení jejich občanů a neproporcionality zásahu do práv obcí a jejich občanů

Jak bylo uvedeno již výše, námitka podatelů týkající se nepotřebnosti a finanční nenávratnosti úzce souvisí s otázkou míry dotčení práv a zájmů podatelů vlivem záměru, kterou lze ještě spravedlivě požadovat, tedy s námitkami narušení jejich rozvoje, pohody bydlení jejich občanů a taktéž zásahu do práv podatelů a jejich občanů. Daný aspekt podatelé taktéž zdůraznili ve svých námitkách, neboť vzhledem k zásadním pochybnostem o potřebnosti, přínosnosti a finanční návratnosti záměru ZVN nelze záměr považovat za legitimně odůvodněný a nezbytný a současně vyhovující požadavku na zachování maximálního ohledu na ochranu práv dalších dotčených osob. Pro úplnost podatelé připomínají, že jejich povinností, jakožto samosprávných celků, je dle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), **pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů, přičemž taktéž chrání veřejný zájem.**

Podatelé již v námitkách ze dne 15. 11. 2017 upozorňovali, že umístěním a realizací záměru vedení ZVN reálně hrozí závažný zásah do jejich území a s ním souvisejících práv. Podatelé konkrétně namítali, že realizace záměru by **nenávratně poškodila krajinný ráz na jejich území**, čímž by byli podatelé jako obce poškozeni ve vztahu k možnostem svého budoucího rozvoje. Vedle neúnosného zásahu do krajinného by dále došlo i ke **znehodnocení nemovitostí občanů obcí i dalších vlastníků** (zejména rekreačních nemovitostí) a ke snížení zájmu o bydlení a rekreaci v obcích. Takto koncipovaný záměr pak ani neodpovídá cílům a úkolům územního plánování dle § 18 a 19 stavebního zákona, nevytváří předpoklady pro udržitelný rozvoj území, které by měly být v souladu s § 90 písm. b) stavebního zákona v územním řízení náležitě posouzeny.

Ve vypořádání této námitky na str. 130 napadeného rozhodnutí však nebyl nijak reflektován vytknutý kontext neproporcionality záměru s ohledem na jeho nejistou potřebnost a přínosnost. Podatelé přitom na danou problematiku v námitkách kladli patřičný důraz, a to i za použití ustálené judikatury Ústavního soudu a NSS. V tomto ohledu odkázali především na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, podle něž podmínkou proporcionality zásahů do vlastnického i dalších práv je, aby tyto zásahy měly „*zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.*“ MMR se ovšem ve vypořádání předmětné námitky podatelů zaměřilo pouze na jednotlivé aspekty narušení pohody bydlení, především tedy na zatížení hlukem. Hlavní opodstatnění přípustnosti záměru pak MMR spatřuje v dodržení limitních hodnot. Podatelé dále analogicky odkazují na odst. 43 rozsudku NSS ze dne 26. 8. 2021, č.j. 3 As 237/2019 – 54, podle něž je při posuzování otázky proporcionality zásahu nutné „*zhodnotit, zda mezi navrhovaným využitím území a z toho plynoucím omezením vlastníka příslušné nemovitosti, neexistuje zjevný nepoměr*“, přičemž „*Výsledné funkční uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis jednak mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale zejména mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé*“. Žádné takové zhodnocení rozhodnutí MMR neobsahuje.

Opět tedy **námitky podatelů nebyly vypořádány v jejich vzájemné souvislosti**, přestože na jejich návaznost bylo podateli výslovně upozorňováno. Při hodnocení jednotlivých vlivů ale také MMR nezhlednilo důležité judikatorní závěry, v jejichž světle je vypořádání námitky dotčení pohody bydlení, respektive kvality prostředí, jednoznačně nedostatečné. Jedná se předně o rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123, ve kterém se uvádí, že ***pokud účastník územního řízení poukáže na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení, musí se stavební úřad těmito tvrzeními důkladně zabývat, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení.*** Navíc zhodnocení, zda vliv jednotlivých negativních účinků

umísťovaných staveb nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není jen otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je záležitostí autonomního posouzení stavebním úřadem či odvolacím orgánem po zhodnocení všech relevantních skutečností. Nepřekročení limitních hodnot totiž ještě nutně nemusí znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobeného umísťovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení.“

Další upřesnění pojmu „pohoda bydlení“ obsahuje rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, ve kterém NSS dospěl k závěru, že mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí. Podle NSS musí správní orgán při posuzování, zda mohlo dojít k narušení pohody bydlení, **přihlížet i ke konkrétním zvláštnostem lokality**. Uvedený závěr je podstatný vzhledem k charakteru území podatelů, které je takto masivní technickou infrastrukturou dosud prakticky nedotčeno. Již v námitkách podatelé zdůrazňovali, že záměrem může být negativně dotčena významná oblast klidu a odpočinku, kterou v současnosti obyvatelům i návštěvníkům obcí poskytuje okolní nedotčená příroda a také unikátní historická struktura osídlení v rámci okolní krajiny. Tyto relevantní skutečnosti MMR při vypořádání předmětné námítky podatelů **nezohlednilo**.

Nezohlednění citované judikatury ve svém důsledku znamená taktéž **nedodržení obecné zásady materiální pravdy** dle § 3 správního řádu, podle níž je příslušný správní orgán vždy povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. K tomuto cíli musí směřovat také celé územní řízení. Podatelé k této problematice poukazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132, v němž se uvádí že *„nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný.“* Dále odkazují taktéž na rozsudek ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016–44, v němž se, v souvislosti s aplikací zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu (viz výše) mimo jiné uvádí, že *„je nutno trvat na tom, aby správní orgány při vydávání svých rozhodnutí a podmínek v nich stanovených postupovaly tak, aby při výkonu správních rozhodnutí nedocházelo ke vzniku protiprávního stavu, resp. k porušování práv a oprávněných zájmů dotčených osob.“* Přesně k takovému porušování práv podatelů přitom v důsledku napadeného rozhodnutí dochází, neboť záměrem je zjevně neproporcionálně zasahováno do pohody bydlení občanů podatelů a dochází ke zhoršení životního prostředí na jejich území, jak uvedli již ve svých námitkách.

Co se týče dílčí námítky omezení rozvoje podatelů, lze se domnívat, že vypořádání této námítky má být znovu obsaženo v rámci vypořádání námitek Hnutí DUHA – České Budějovice na str. 105 napadeného rozhodnutí. Opět se tedy jedná o situaci, kdy odkazování na vypořádání námitek rozdílných podatelů činí napadené rozhodnutí dosti **zmatečným**, a z toho důvodu taktéž **nepřezkoumatelným**. Kromě toho jsou námítky Hnutí DUHA – České Budějovice v tomto směru velmi obecné, na rozdíl od námítky podatelů, kteří zcela jasně identifikovali konkrétní hlediska, ve kterých spatřují zásah do svého rozvoje. Pokud tedy MMR námítku Hnutí DUHA – České Budějovice vypořádalo tak, že je formulována velmi obecně, **nelze toto vypořádání považovat za příléhavé námitce podatelů**.

Na základě uvedených skutečností je zřejmé, že MMR se s námitkou podatelů ohledně narušení pohody bydlení a narušení rozvoje podatelů zabývalo nedostatečně, přičemž námítku neproporcionality nevypořádalo vůbec. MMR tak napadené rozhodnutí zatížilo vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou je nutné jej považovat taktéž za nezákonné. Nezákonnost

napadeného rozhodnutí pak spočívá také v nedodržení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu.

4. Nevypořádání námítky nezákonnosti stanoviska EIA a verifikačního stanoviska

Podatelé dále namítali **nezákonnost souhlasného stanoviska k záměru podle § 10 zákona EIA**, vydaného Ministerstvem životního prostředí (dále „MŽP“) dne **26. 4. 2011 pod č.j. 16453/EVN/11** (dále jen „stanovisko EIA“) a taktéž **nezákonnost závazného stanoviska MŽP ze dne 16. 5. 2016, č.j. 33896/ENV/16**, vydaného k ověření souladu obsahu stanoviska EIA s požadavky právních předpisů, které zapracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“) podle článku II bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb., který se mění zákon č. 100/2001 Sb. (dále jen „verifikační stanovisko“).

Předmětná námítka je jednou z těch, kterou MMR v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádává. Vypořádání všech námitek podatelů je uvedeno na str. 130-131 napadeného rozhodnutí. MMR zde vypořádává jen námítky uvedené v podání podatelů ze dne 15. 11. 2017 pod č. 4, 5 a 6. Jak bylo uvedeno již v předchozím bodě rozkladu, další námítky podatelů souhrnně vypořádává odkazem na námítky Hnutí DUHA České Budějovice. Nicméně Hnutí DUHA České Budějovice nezákonnost stanoviska EIA a verifikačního stanoviska nenámítalo. S ohledem na uvedené skutečnosti tedy lze uzavřít, že **kvůli absenci vypořádání námítky nezákonnosti stanoviska EIA a verifikačního stanoviska je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.**

Je ovšem pravdou, že za obsahově totožnou námitku nezákonnosti stanoviska EIA a verifikačního stanoviska by bylo možné považovat námitku uplatněnou spolkem Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu. Vypořádání této námítky je v napadeném rozhodnutí věnován jeden odstavec na str. 122 napadeného rozhodnutí. Zde MMR pro změnu částečně odkazuje na vypořádání námítky spolku Jihočeské matky, z.s., které je uvedeno na str. 107 napadeného rozhodnutí. Uvedené odkazy ve vypořádání námitek účastníků řízení činí napadené rozhodnutí naprosto **nepřehledným**. Ani za situace, kdy by MMR relevantní argumenty z vypořádání námitek spolku Jihočeské matky, z.s. a Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu přehledně vztáhlo také k námitkám podatelů, by však nebylo možné považovat takové vypořádání za dostatečné.

Námitku nezákonnosti stanoviska EIA tedy MMR v napadeném rozhodnutí vypořádá ve vztahu k podání spolku Jihočeské matky, z.s. na str. 107 tak, že *„bylo posouzeno Ministerstvem životního prostředí se závěrem, že v napadeném stanovisku nebylo identifikováno podezření na rozpor s právními předpisy, který by mohl mít vliv na výrokovou část stanoviska EIA a který by tak byl způsobilý negativně ovlivnit další průběh navazujících řízení.“* Z citovaného vypořádání není předně vůbec patrné, o jaké konkrétní posouzení stanoviska EIA ze strany MŽP se má jednat. Jde tedy o významově zcela **prázdňé a neověřitelné tvrzení, které činí vypořádání námítky nepřezkoumatelným**.

Jak bylo uvedeno výše, vypořádání namítané nezákonnosti verifikačního stanoviska je třeba hledat na str. 122 napadeného rozhodnutí u vypořádání námitek spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu. Zde je ovšem uvedeno taktéž jen to, že *„bylo Ministerstvem životního prostředí posouzeno se závěrem, že nejsou dány důvody pro jeho změnu nebo zrušení v přezkumném řízení. Závěry tohoto posouzení byly dány spolku (i všem ostatním subjektům, které nezákonnost verifikačního stanoviska namítaly) na vědomí a jsou mu známy. Ministerstvo proto nebude tyto závěry v rámci tohoto rozhodnutí výslovně vypisovat.“* Opět tak platí, že z vypořádání nelze vyčíst, kdy a jak mělo k posouzení verifikačního stanoviska MŽP dojít. Opět se tak jedná jen o **neověřitelné tvrzení, které činí vypořádání nepřezkoumatelným**.

Na str. 63 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že dne 23. 10. 2017 MMR obdrželo na vědomí sdělení MŽP č. j. MZP/2017/710/1790 ze dne 20. 10. 2017, v němž MŽP pouze konstatovalo, že nevydá závazné stanovisko o prodloužení stanoviska EIA o 5 let dle § 9a odst. 4 zákona EIA ve znění do 31. 10. 2017. Toto sdělení neobsahuje

žádné podrobnější odůvodnění konstatovaného závěru. Naopak na základě znění příslušného ustanovení, podle něž je možné na základě žádosti podané před uplynutím sedmi leté platnosti stanoviska EIA jeho platnost prodloužit o 5 let, „pokud nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí“, lze usuzovat že nevyhovění žádosti dává za pravdu námitkám podatelů, a tedy že právě k takovým změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování došlo a předmětné stanovisko EIA tak nelze považovat za aktuální a dále prodloužovat jeho platnost.

Prodloužení platnosti stanoviska EIA ze dne 28. 10. 2020 pod č. j. MZP/2020/710/1268 (dále jen „prodloužení platnosti stanoviska EIA“) sice obsahuje podrobnější zhodnocení proměny dotčeného území z hlediska jednotlivých oblastí posouzení EIA (např. vlivy na obyvatelstvo, ovzduší, půdu apod.), vždy však jde jen o úzce zaměřené posouzení daného okruhu bez toho, aby byly řešeny koncepční otázky variant umístění záměru, jak podatelé uvedli ve svých námitkách. Byť by tak prodloužení platnosti stanoviska EIA formálně splňovalo svůj účel, po obsahové stránce je hodnocení aktuálnosti stanoviska dosti povrchní a dle podatelů nedostatečné. V žádném případě pouze na základě **tohoto podkladu nelze dojít k náležitému vypořádání relevantních námitek podatelů.**

Nadto v prodloužení platnosti stanoviska EIA není ani náznakem zohledněna či alespoň zmíněna existence předchozího sdělení MŽP ze dne 20. 10. 2017, kterým platnost stanoviska EIA prodloužena nebyla. **Není tak zdůvodněn odklon od předchozího názoru MŽP.**

Vzhledem výše uvedenému podatelé stále trvají na svých námitkách, že pro záměr vedení ZVN bylo provedeno hodnocení EIA, završené souhlasným stanoviskem EIA, aniž by byl tento koridor předmětem hodnocení SEA v rámci pořizování ZÚR Vysočina. V důsledku toho v **žádné fázi hodnocení nedošlo ke koncepčnímu posouzení, zda má být záměr umístěn v koridoru vedoucím přes území podatelů nebo má být dána přednost jiné jeho územní variantě.**

Již ve svých námitkách podatelé poukázali na skutečnost, že existují přinejmenším dvě jiné reálné varianty (a jejich další dílčí subvarianty) koridoru pro záměr vedení ZVN, a to konkrétně:

a) Koridor, který byl předmětem hodnocení SEA v roce 2008¹ pod kódem E03 (viz výše). Tato varianta lépe odpovídá požadavkům PÚR 2008 (vymezení koridoru E7), neboť od obce Úsobí pokračuje přímo do obce Strměchy, tedy prakticky směrem na Pelhřimov tak jak to předpokládá Politika územního rozvoje ČR z roku 2008 (dále jen „PÚR 2008“). Nadto vlivy této koridoru E03 byly v SEA 2008 vyhodnoceny jako mírně negativní až neutrální. V neposlední řadě je koridor E03 podle SEA 2008 o několik kilometrů kratší než koridor E05a, v němž je vymezen záměr vedení ZVN.

b) Koridor vedený od obce Kamenice podél dálnice D1 na jižní okraj Humpolce a dále v souběhu s koridorem E13, vymezeným v platných Zásadách územního rozvoje Kraje Vysočina pro nadzemní vedení VVN 110 kV. I tato varianta by mnohem lépe odpovídala vymezení koridoru E7 podle PÚR 2008, a rovněž tato varianta by byla o několik kilometrů kratší než koridor E05a. Tato varianta navíc naplňuje princip přednostně souběžného umístování technické infrastruktury za účelem zachování prostupnosti krajiny a minimalizace rozsahu fragmentace krajiny, stanovený v PÚR 2008 v bodě (23).

¹ Vyhodnocení návrhu Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina z roku 2008 podle § 10a a násl. zákona č. 100/2001 Sb. a stavebního zákona, v tehdy platném znění, dostupné na https://portal.cenia.cz/eiasea/detail/SEA_MZP011Z

Na základě dokumentu s názvem „POSOUZENÍ VLIVU NAVRHOVANÉ STAVBY NADZEMNÍHO ELEKTRICKÉHO VEDENÍ V406/V407 KOČÍN – MÍROVKA NA KRAJINNÝ RÁZ – DOPLNĚK 1“, na jehož relevantní pasáže podatelé odkazovali již ve svých námitkách je zřejmé, že varianta trasy vedení ZVN přes území podatelů je z hlediska zásahů do krajinného rázu a dalších složek životního prostředí hodnocena podstatně hůře, než koridor E03 dle SEA 2008. **U koridoru E03 byl shledán mírně negativní vliv na ÚSES, na krajinu a ZCHÚ, zatímco u koridoru E05a, resp. záměru vedení ZVN, byl shledán mírně negativní vliv na ÚSES, faunu, flóru a migrační koridory a silně negativní vliv na krajinu a ZCHÚ.**

Výše uvedené skutečnosti nebyly napadeným rozhodnutím náležitě vypořádány. Proto jsou podatelé nadále přesvědčeni, že stanovisko EIA pro záměr ZVN nebylo vydáno v souladu s požadavky zákona EIA a se základními zásadami činnosti správních orgánů. Podatelé v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84, ve kterém se uvádí, že správní orgán, který řízení vede, musí závazné stanovisko posoudit. Posouzení přitom nepodléhá odborná stránka stanoviska ve smyslu její správnosti, což by popíralo samotný smysl závazných stanovisek. Správní orgán, který řízení vede, je však oprávněn (a povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, **zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení.** Tento závěr následně potvrdil i NSS například v rozhodnutí ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44, ve kterém konstatoval, že „*je povinností správního orgánu dbát na zákonnost a řádné odůvodnění svých rozhodnutí i v případech, kdy jsou vydána na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů*“. I přes to, že podatelé poukázali na konkrétní vady stanoviska EIA i verifikačního stanoviska, MMR k tomu nijak nepřihlédlo a s námitkami podatelů se náležitě nevypořádalo.

Podatelé také nadále trvají na námitce, že podmínky související s ochranou krajinného rázu, obsažené na str. 11 stanoviska EIA, ve znění „*Stožár/stožáry, s ohledem na jejich výšku, neumísťovat do pohledově exponovaných míst na horizont, neměly by tvořit dominantu takového místa.*“ a „*Stožár/stožáry by se neměly vizuálně uplatňovat v dílčích typických průhledech na krajinné scenérie a dominanty krajiny.*“ (zdůraznění podatelé) jsou zcela neurčité, nevymahatelné a z dokumentace záměru pro územní řízení je zřejmé, že nebyly splněny.

Stále tak podatelé trvají na svých námitkách týkajících se verifikačního stanoviska, neboť napadeným rozhodnutím ani prodloužením platnosti stanoviska EIA nebyla nijak vypořádána podatelé namítaná absence ověření správnosti stanoviska EIA ve verifikačním stanovisku. Stanovisko EIA bylo k záměru vydáno již před více než 10 lety a jeho aktuálnost nebyla adekvátně prověřena. Podatelé proto nadále považují stanovisko EIA za neaktuální.

V souvislosti s otázkou platnosti stanoviska EIA ve vztahu k proměnlivosti poměrů v území podatelé upozorňují také na nedávný rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2021 č. j. 1 As 236/2018-86, jenž se předmětnou problematikou podrobně zabýval. V bodě [38] tohoto rozsudku NSS uvedl následující východisko: „*Prodleva mezi posouzením a povolením záměru způsobuje, že se při povolení záměru nevyhází z naprosto aktuálních poznatků. Aby však mohl proces EIA plnit svoji roli preventivního nástroje v ochraně životního prostředí, je nezbytné při povolování záměru vycházet z co nejvíce aktuálních výsledků posouzení vlivů na životní prostředí. V zásadě by tak měly podklady pro povolení záměru zohledňovat aktuální poměry v území i stávající vědecké poznatky. Tento požadavek přitom platí i tehdy, pokud dochází k povolení záměru legislativním aktem (viz zejm. rozsudek SDEU ze dne 18. 10. 2011 ve věci C-128/09, Boxus a další, bod 43).*“ K tomu podatelé dodávají, že na požadavku aktuálnosti výsledků posouzení vlivů na životní prostředí je tím spíše třeba trvat v případě, kdy je záměr formálně klasifikován jako stavba veřejného či společného zájmu, neboť takové zařazení neznamená, že by bylo možné slevit z požadavků preventivní ochrany životního prostředí. V daném kontextu je pak podstatný závěr NSS v bodu [39] citovaného rozsudku,

podle kterého „*Za obecně správný je proto nutno považovat závěr krajského soudu, podle kterého může být stanovisko EIA relevantním odborným podkladem pouze tehdy, pokud jsou jeho východiska i závěry aktuální a odrážejí stav životního prostředí v místě zamýšleného záměru v reálném čase.*“ (zvýrazněno podatelí).

S ohledem na vše výše uvedené je proto zřejmé, že námitky podatelů k nezákonnosti stanoviska EIA a verifikačního stanoviska nebyly ze strany MMR vypořádány. MMR tak napadené rozhodnutí zatížilo vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou je nutné jej považovat taktéž za nezákonné.

Podatelé taktéž trvají na námitce nesprávnosti a nezákonnosti stanoviska EIA a verifikačního stanoviska. Na základě výše uvedených důvodů pak za nezákonné považují taktéž prodloužení doby platnosti stanoviska EIA. Podatelé proto ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu namítají nezákonnost těchto stanovisek a požadují, aby byly dle citovaného ustanovení v rámci rozkladového řízení přezkoumány nadřízeným dotčeným orgánem.

5. Nevypořádání námítky nezákonnosti závazných stanovisek k zásahu do krajinného rázu

V případě vypořádání námítky podatelů k nezákonnosti závazných stanovisek k zásahu do krajinného rázu je situace obdobná, jako u výše rozebraných nedostatečně vypořádaných námitek, jelikož i v tomto případě byly námitky podatelů „vypořádány“ odkazem na vypořádání námitek Hnutí DUHA – České Budějovice. Znovu platí, že obsahově se námitky podatelů a Hnutí DUHA – České Budějovice podstatně liší, a proto už jen na základě této skutečnosti **nelze považovat vypořádání námitek podatelů za dostatečné.**

Hnutí DUHA – České Budějovice, podobně jako v případě námítky zásahu do rozvoje dotčených obcí, námitku týkající se zásahu do krajinného rázu formulovalo dosti obecně. Podatelé na druhé straně zcela konkrétně poukazovali na vady závazného stanoviska Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí ze dne 28. 6. 2013, čj. MMJ/OŽP/4686/2013, JID: 82755/2013/MMJ; závazného stanoviska Městského úřadu Humpolec, odboru životního prostředí a památkové péče, ze dne 2. 10. 2013, čj. ŽP/13873/13/Kc/2966/2013; závazného stanoviska Městského úřadu Pelhřimov, odboru životního prostředí, ze dne 30. 9. 2013, čj. OŽP/1576/2013-5; závazného stanoviska Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru životního prostředí, ze dne 4. 9. 2013, čj. OŽP/2402/2013/Be; závazného stanoviska Městského úřadu Týn nad Vltavou, odboru životního prostředí, ze dne 19. 8. 2013, sp. zn. MÚT/14239/2013/OŽP/P; závazného stanoviska Městského úřadu Soběslav (koordinované závazné stanovisko) ze dne 2. 9. 2013, čj. Výst. MS/14256/2013/Kbš; závazného stanoviska Městského úřadu Pacov, odboru životního prostředí a památkové péče, ze dne 1. 10. 2013, čj. MP/09365/2013/Km i závazného stanoviska Městského úřadu Tábor, odboru životního prostředí, ze dne 14. 1. 2016, čj. METAB 2386/2016/OŽP/Hor.

Vypořádání námitek Hnutí DUHA – České Budějovice je tak založeno pouze na konstatování, že porušení krajinného rázu bylo posuzováno příslušnými orgány ochrany přírody a krajiny, které shledaly tento zásah únosným či na hranici únosnosti. Vzhledem k tomuto vypořádání je nezbytné znovu upozornit na již v rámci předchozího bodu rozkladu citovanou ustálenou judikaturu v podobě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84 nebo NSS ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44, podle které **správní orgán vedoucí řízení nemůže závazné stanoviska dotčených orgánů bez dalšího převzít, ale je povinen je posoudit z hlediska úplnosti, určitosti, srozumitelnosti, ale i absence zjevného skutkového nebo právního pochybení.**

Aby se podatelé dopátrali alespoň částečně relevantního vypořádání své námítky, bylo třeba opět nahlédnout do vypořádání námitek spolku Děti Země – Klubu za udržitelnou dopravu na str. 122 napadeného rozhodnutí, jehož námitky vykazují alespoň částečnou podobnost s námitkami podatelů.

MMR podalo podněty k přezkumu podatelů napadených závazných stanovisek nadřízenými orgány v přezkumném řízení. Výsledkem těchto podnětů bylo, že závazná stanoviska k zásahu do krajinného rázu Městského úřadu Týn nad Vltavou, Městského úřadu Soběslav a Městského úřadu Tábor byla zrušena rozhodnutími Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 10. 8. 2018, č. j. KUJCK 98245/2018 OZZL/Hk/P-8/18 (Týn nad Vltavou), ze dne 10. 8. 2018, č. j. KUJCK 102999/2018 OZZL/Hk/P-10/18 (Soběslav) a ze dne 10. 8. 2018, č. j. KUJCK 103000/2018 OZZL/Hk/P-9/18 (Tábor). Následně byla příslušnými správními orgány vydána nová závazná stanoviska. Konkrétně jde o závazné stanovisko Městského úřadu Týn nad Vltavou ze dne 12. 12. 2018, sp. zn. MÚT/29961/2018/OŽP/P; závazné stanovisko Městského úřadu Soběslav ze dne 19. 11. 2018, č. j. MS/19018/2018/03 a závazné stanovisko Městského úřadu Tábor ze dne 12. 11. 2018, sp. zn. S-META 59956/2018 OŽP/JRoz 2.

Závazná stanoviska Městského úřadu Pelhřimov, Magistrátu města Jihlavy a Městského úřadu Pacov sice zrušena nebyla, ale ve smyslu § 4 stavebního zákona byla nahrazena novými závaznými stanovisky. Konkrétně závazným stanoviskem Městského úřadu Pelhřimov ze dne 19. 8. 2019, č. j. OŽP/1576/2013-10; závazným stanoviskem Magistrátu města Jihlavy ze dne 8. 8. 2019, č. j. MMJ/OŽP/84442/2019-DvO a závazným stanoviskem Městského úřadu Pacov ze dne 29. 10. 2019, č. j. mp/07025/2019/04. Závazná stanoviska k zásahu do krajinného rázu Městského úřadu Humpolec a Havlíčkův Brod zůstala beze změny na základě sdělení Krajského úřadu kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 23. 5. 2019, č. j. KUJI 40026/2019 v případě Městského úřadu Humpolec a sdělení Krajského úřadu kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 3. 6. 2019, č. j. KUJI 42940/2019 ve vztahu k Městskému úřadu Havlíčkův Brod.

Jelikož území podatelů spadá do správního území Magistrátu města Jihlava, také jejich námitky směřovaly primárně proti závaznému stanovisku k zásahu do krajinného rázu Magistrátu města Jihlavy. Námitky podatelů se týkaly zejména toho, že příslušný orgán ve svém stanovisku neuvedl úvahy, na základě kterých došel k závěru o přípustnosti zásahu do krajinného rázu. Tato vada byla částečně zhojena v novém závazném stanovisku z 8. 8. 2019. Nicméně i ve vztahu k tomuto novějšímu závaznému stanovisku platí, že mělo být vydáno jako **nesouhlasné**, když i dokumentace EIA jednoznačně vyhodnotila, že **záměr má významné negativní vlivy na krajinný ráz, přičemž však existuje subvarianta, která je z hlediska zásahu do krajinného rázu výhodnější**. Stanovisko Magistrátu města Jihlavy z 8. 8. 2019 na dané hledisko reaguje pouze odkazem na stanovisko EIA a verifikační stanovisko, podle nichž má být s ohledem na komplexní hodnocení všech složek a charakteristik životního prostředí a veřejného zdraví a formální označení záměru jako stavby ve veřejném zájmu v PÚR preferována nyní posuzovaná varianta. Ani Magistrát města Jihlavy tak řádně nezohlednil výše rozebranou neaktuálnost stanoviska EIA a verifikačního stanoviska, přestože měl mít k dispozici celé znění námitek podatelů.

Mimo to úkolem Magistrátu města Jihlava jako orgánu příslušného k hodnocení zásahu záměru do krajinného rázu mělo být primárně jen posouzení dotčení krajinného rázu, a to bez ohledu na zařazení záměru mezi stavby veřejného zájmu. K tomu podatelé odkazují například na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2009, č.j. 6 As 14/2009-66, podle nějž „*Aby orgán ochrany přírody mohl tento souhlas udělit, musí posoudit dvě dílčí otázky: za první, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti) a – pokud je odpověď na tuto otázku kladná – za druhé, zda taková změna či snížení mj. nevylučují zachování kulturních dominant krajiny a harmonické měřítko a vztahy v krajině*“ a na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č.j. 1 As 17/2004-41, v němž se uvádí, že „*Účelem a smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle citovaného ustanovení je tedy ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou nebo přírodní hodnotu, krom jiného i harmonické měřítko a vztahy v krajině (právě takovou změnou je umístění stavby, která je výraznou výškovou dominantou, do území zastavěného toliko nižší zástavbou, jako jsou rodinné domy, či nezastavěnou vůbec).*“

Podatelé jsou proto přesvědčeni, že i nové závazné stanovisko Magistrátu města Jihlava, odbor životního prostředí ze dne 8. 8. 2019, č. j. MMJ/OŽP/84442/2019-DvO je nepřezkoumatelné.

Obdobně pak byla odůvodněna i všechna další závazná stanoviska orgánů příslušných k posouzení zásahu záměru do krajinného rázu, ať už byla vydána jako nová či byla ponechána v platnosti. Ze stejných důvodů jako **závazné stanovisko Magistrátu města Jihlava ze dne 8. 8. 2019 jsou proto dle podatelů nepřezkoumatelná také závazná stanoviska** Městského úřadu Týn nad Vltavou, odbor životního prostředí ze dne 12. 12. 2018, sp. zn. MÚT/29961/2018/OŽP/P; Městského úřadu Soběslav, odbor životního prostředí ze dne 19. 11. 2018, č. j. MS/19018/2018/03; Městského úřadu Tábor, odbor životního prostředí ze dne 12. 11. 2018, sp. zn. S-META 59956/2018 OŽP/JRoz 2; Městského úřadu Pelhřimov ze dne 19. 8. 2019, č. j. OŽP/1576/2013-10; Městského úřadu Pacov, odbor životního prostředí a památkové péče ze dne 29. 10. 2019, č. j. mp/07025/2019/04; Městského úřadu Humpolec, odboru životního prostředí a památkové péče, ze dne 2. 10. 2013, č. j. ŽP/13873/13/Kc/2966/2013, respektive sdělení Krajského úřadu kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 23. 5. 2019, č. j. KUJI 40026/2019, podle něž je předmětné stanovisko zákonné a Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru životního prostředí, ze dne 4. 9. 2013, č. j. OŽP/2402/2013/Be ve spojení se sdělením Krajského úřadu kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 3. 6. 2019, č. j. KUJI 42940/2019.

S ohledem na vše výše uvedené je předně zřejmé, že námitky podatelů k nezákonnosti stanovisek k zásahu do krajinného rázu nebyly ze strany MMR vypořádány. MMR tak napadené rozhodnutí zatížilo vadou nepřezkoumatelnosti.

Dále podatelé taktéž trvají na nezákonnosti všech závazných stanovisek, která byla k posouzení zásahu záměru do krajinného rázu vydána. Současně s tímto rozkladem proto podatelé rovněž ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu namítají nezákonnost těchto stanovisek a požadují, aby byla dle citovaného ustanovení v rámci rozkladového řízení přezkoumána nadřízeným dotčeným orgánem.

6. Nevypořádání námitek nezákonnosti závazných stanovisek KHS kraje Vysočina a KHS Jihočeského kraje a nedostatků bezpečnosti provedení záměru

U námitek nezákonnosti závazných stanovisek Krajské hygienické stanice kraje Vysočina ze dne 17. 7. 2013, zn. KHSV/13594/2013/HB/HOK/Vel a Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje ze dne 3. 5. 2013, č. j. KHS 10802/2013/HOK/CBCK se znovu opakuje absence vypořádání, popsána v předchozích bodech rozkladu. Vypořádání předmětné námitek není uvedeno pod citací námitek podatelů, námitka měla být na základě odkazu na str. 131 napadeného rozhodnutí vypořádána v rámci námitek Hnutí DUHA České Budějovice. Hnutí DUHA České Budějovice ovšem obsahově totožnou ani alespoň rámcově obdobnou námitku neuplatnilo, a tak **vypořádání předmětné námitek podatelů v napadeném rozhodnutí schází.** Z toho důvodu je napadené rozhodnutí **nepřezkoumatelné.**

Přílehavější vypořádání námitek podatelů by bylo možné, obdobně jako v předchozích případech hledat, mezi vypořádáním námitek spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu na str. 122 napadeného rozhodnutí. Podatelé namítané vady závazných stanovisek KHS kraje Vysočina a KHS Jihočeského kraje tak snad mohla být částečně odstraněna pomocí navazujícího závazného stanoviska Krajské hygienické stanice kraje Vysočina ze dne 23. 5. 2018, sp. zn. KHSV/11242/2018/HB/HOK/Vel a závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje ze dne 20. 8. 2019, č. j. KHSJC 20902/2019/HOK CB-CK, ve kterých byla dodatečně zhodnocena hluková zátěž z vedení a vlivy elektrického a magnetického pole. Žádné z těchto nových závazných stanovisek se však náležitě nezabývalo dalšími bezpečnostními aspekty provozu vedení, které podatelé namítali pod bodem č. 5 svých námitek. I pokud by bylo možné vztáhnout vypořádání námitek spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu k námitkám podatelů, stále by se jednalo o vypořádání **nedostatečné.**

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že námitky podatelů k nezákonnosti stanovisek KHS kraje Vysočina a KHS Jihočeského kraje nebyly ze strany MMR vypořádány. MMR tak napadené rozhodnutí zatížilo vadou nepřezkoumatelnosti.

Dále podatelé taktéž trvají na nezákonnosti závazných stanovisek Krajské hygienické stanice kraje Vysočina ze dne 23. 5. 2018, sp. zn. KHSV/11242/2018/HB/HOK/Vel a závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje ze dne 20. 8. 2019, č. j. KHSJC 20902/2019/HOK CB-CK. Současně s tímto rozkladem proto podatelé rovněž ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu namítají nezákonnost těchto stanovisek a požadují, aby byly dle citovaného ustanovení v rámci rozkladového řízení přezkoumány nadřízeným dotčeným orgánem.

7. Nedostatečné vypořádání námítky k bezpečnosti provedení záměru

Další námitka podatelů, ohledně nedostatků bezpečnosti provedení záměru, úzce souvisí s výše vytknutými nedostatky závazných stanovisek KHS kraje Vysočina a KHS Jihočeského kraje. **Vypořádání této námítky podatelů v napadeném rozhodnutí opět chybí.** Odkaz na vypořádání námitek Hnutí DUHA – České Budějovice je **nepřípadný**, neboť Hnutí DUHA – České Budějovice výhrady k bezpečnosti provedení záměru vyjádřilo ve výrazně omezenějším rozsahu než podatelé. Námitky Hnutí DUHA – České Budějovice MMR vypořádalo odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje a Krajského úřadu Kraje Vysočina o *povolení výjimek ze zákazu zásahů do přirozeného vývoje živočichů v podobě poškozování jimi užívaných sídel (biotopů)*. Pravděpodobně se jedná o rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví, ze dne 6. 12. 2016, č. j. KUJCK 150938/2016 OZZL a rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 5. 6. 2018, č. j. KUJI 25216/2017, které bylo částečně změněno rozhodnutím MŽP ze dne 16. 2. 2018, č. j. MZP/2017/560/1256 a opravným rozhodnutím MŽP ze dne 21. 5. 2018, č. j. MZP/2018/560/929.

Citovaná rozhodnutí ovšem neřeší námitku podatelů ve všech ohledech, a to zejména vzhledem k namítané nebezpečnosti záměru pro životy a zdraví osob, vyskytujících se v jejich okolí, kterou podatele ve svém podání ze dne 15. 11. 2017 podrobně odůvodnili, a to i s odkazem na *Odborné posouzení záměru ZVN Kočín – Mírovka*, které zpracoval autorizovaný inženýr Ing. Oldřich Maděra. **Vypořádání předmětné námítky podatelů tak v napadeném rozhodnutí opět schází, což samo o sobě představuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.**

Relevantní vypořádání by tak mohlo být opět obsaženo u námitek spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu. Přestože jsou však namítané nedostatky bezpečnosti provedení záměru dle přesvědčení podatelů velmi závažné, MMR je na str. 121 a 122 napadeného rozhodnutí vypořádává pouze tak, že je označuje za požadavky, jejichž splnění má být posuzováno dle § 111 stavebního zákona až v rámci stavebního řízení. Podle MMR na tom nemá nic měnit ani skutečnost, že záměr stavební povolení nevyžaduje a předmětné požadavky by tak dle názoru MMR neměly být vůbec ověřeny.

Podatelé uvedený názor považují za absurdní, zvláště za situace, kdy jde o bezpečnostní nedostatky stavby tak výjimečného rozsahu, která se přímo dotýká území několik desítek obcí a rozprostírá se přes území dvou krajů. **Ohroženy jsou přitom jedny z nejvýše postavených hodnot chráněných právem, a to životy a zdraví osob.** V úvaze MMR navíc zcela chybí odůvodnění, proč by v případě nepotřebnosti ohlášení či stavebního povolení záměru neměl být tak zásadní aspekt jako je bezpečnost osob a zvířat posouzen již v územním řízení. **Vzhledem k veškerým výše uvedeným skutečnostem jsou podatelé přesvědčeni, že vypořádání námítky nedostatku bezpečnosti provedení záměru je zcela nedostatečné. MMR tak napadené rozhodnutí zatížilo vadou nepřezkoumatelnosti.**

8. Porušení procesních práv podatelů odepřením kopií projektové dokumentace

V neposlední řadě podatelé taktéž namítali, že jejich substitučnímu zmocněnci Davidovi Janků bylo při nahlížení do spisu dne 2. 11. 2017 odepřeno poříditi si fotokopie části projektové dokumentace s odkazem na autorská práva zpracovatele projektové dokumentace. V tomto případě jde již o jednu z námitek, která byla vypořádána přímo ve vztahu k námitkám podatelů na str. 131 napadeného rozhodnutí, nicméně to nic nemění na tom, že vypořádání námítky je opět **nedostatečné**.

MMR totiž hájí neumožnění pořízení kopií projektové dokumentace ustanovením § 168 odst. 2 stavebního zákona s tím, že podatelé, respektive jejich substituční zmocněnec nepředložili souhlas pořizovatele dokumentace k pořízení kopií. V tomto hodnocení námítky podatelů je však opomenut zásadní aspekt, kterým je, že podatelé potřebovali poříditi kopie projektové dokumentace za účelem hájení svých práv a oprávněných zájmů jakožto účastníci předmětného řízení. Odepření pořízení kopií projektové dokumentace je tak nezákonným postupem, kvůli němuž došlo k výraznému **omezení práv podatelů jakožto účastníků řízení v rozporu s ústavní zásadou rovnosti účastníků** vyjádřené v článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („*Všichni účastníci jsou si v řízení rovni.*“) i v § 7 odst. 1 správního řádu („*Dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.*“).

Žadatel/stavebník je se svou vlastní projektovou dokumentací samozřejmě dobře seznámen. Zároveň vystupuje také jako účastník řízení. Nelze tedy tvrdit, že by všichni účastníci měli stejná práva a postavení v řízení, když žadatel měl neomezený přístup k dokumentaci pro účely obhajoby svého záměru, zatímco podatelé měli výrazně zhoršené možnosti zajištění odborných posouzení dokumentace za účelem ochrany svých práv.

MMR nijak nezvážil hledisko proporcionality zásahu do obou konfliktních práv v dané situaci. Z pozice podatelů hrozí jen minimální riziko zneužití projektové dokumentace pro vlastní podnikatelské či jiné obdobné účely a zásahu do autorských práv jejího zpracovatele, zatímco odepřením pořízení kopie dokumentace bylo významně zasaženo do práv podatelů v probíhajícím územním řízení. Podatelé v této souvislosti odkazují na rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2019, č.j. 2 As 256/2017-48, podle něž *„Smyslem a účelem § 168 odst. 2 věty druhé zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) je omezením „kvalifikované“ dispozice s dokumentací stavby zabránit třetím osobám, jež nedisponují podle soukromého práva právem k ní, a nemohou tedy profitovat, zejména ekonomicky, z toho, že byla pořízena, k získání neoprávněné výhody. Jeho smyslem není ztěžovat jiným osobám obranu jejich práv.“* (zdůraznění doplněno podatelí).

Projektová dokumentace je obsáhlá, a proto není možné se s ní náležitě seznámit jen pomocí nahlížení do spisu v omezené pracovní době stavebních úřadů. Tím spíše to platí u konkrétního záměru, jehož ojedinělý rozsah byl popsán již výše. Kromě toho se jedná rovněž o odborný podklad, na jehož posouzení nemají sami účastníci řízení ani jejich právní zástupci zpravidla dostatečné odborné znalosti. Součástí práva nahlížet do spisu je i právo na pořízení jeho kopie, a to zásadně v celém jeho rozsahu. V souvislosti s danou problematikou lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 256/2017, kde se v bodě [42] uvádí následující: *„Kopie mají sloužit k tomu, aby účastníkovi umožnily hlubší (např. domácí) studium daných listin, k tomu, aby měl dobrý přehled o obsahu spisu (zavedl si ve věci, v níž je účastníkem, jakýsi svůj domácí spis, s ním může pohodlně pracovat, a v neposlední řadě i k tomu, aby okopírované listiny předložil svému poradci, odbornému konzultantovi, odborníkovi na určité dílčí aspekty stavební činnosti aj. k hlubší analýze, oponentuře apod.“*

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že podatelům bylo **nezákonným postupem MMR odepřena možnost seznámit se dostatečným způsobem s projektovou dokumentací záměru a účinně tak bránit svá práva.**

Současně také platí, že MMR na předmětnou námitku reagovalo zcela nedostatečně, když také nezohlednilo přiměřenost zásahu do kolizních práv. Z toho důvodu je třeba považovat napadené rozhodnutí taktéž za nepřezkoumatelné.

9. Absence rozhodnutí o výjimkách z obecných požadavků na výstavbu ve spise

Podatelé taktéž upozorňují, že součástí spisu územního řízení nejsou rozhodnutí o povolení výjimek z ustanovení § 24 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jež podle odůvodnění napadeného rozhodnutí byly vydány jako rozhodnutí o předběžných otázkách. Jde přitom bezesporu o podklady pro vydání rozhodnutí.

V souladu s § 17 správního řádu by mělo být správně součástí spisu zásadně vše, co se určitým způsobem vztahuje k řešené věci. NSS k obsahu spisu například v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541 konstatoval, že *„správní spis tvoří všechny dokumenty týkající se téže věci. Toto pravidlo se neuplatní pouze tehdy, stanoví-li zákon jinak. Na protokoly o výsleších svědků, byť nezákonně pořízené, se však žádná taková výjimka nevztahuje, tyto protokoly tak musejí zůstat součástí spisu“*. Jedná se tedy především o dokumenty, z nichž správní orgán při rozhodování přímo vycházel, ale i další podklady, jež se s řešenou věcí souvisí, ale v konečném důsledku nemusely být pro rozhodnutí tak relevantní. Požadavky na obsah spisu je třeba vykládat extenzivně.

V daném případě ve správním spise schází uvedená rozhodnutí o výjimkách, čímž byla dotčena práva všech účastníků řízení, neboť jim byla odepřena možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit s těmito podklady a vyjádřit se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

Pakliže MMR v rozhodnutí vycházelo z výše uvedených rozhodnutí o výjimkách z obecných požadavků na výstavbu, které nejsou obsahem spisu, nemá napadené rozhodnutí oporu ve spise.

III. Závěr

Z výše uvedených důvodů podatelé navrhují, aby ministr pro místní rozvoj vyhověl jejich rozkladu a v souladu s ustanovením § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu napadené rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 3. 2. 2022, č. j. MMR-77117/2021-83, (MMR-5406/2021-83) změnil tak, že žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „V406/407 Kočín – Mírovka, nové vedení 400 kV“ se nevyhovuje, případně aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání.

V Brně dne 22. 2. 2022

Obec Dudín

Obec Opatov

Obec Ústí